

Proloog

Petoskey, Michigan – 10 juli 1998

De eerste golf van pijn nam bezit van zijn borstkas; het was als een bankschroef die stevig werd aangedraaid. Zijn hand vloog naar zijn hart en hij snakke naar adem. Hij voelde hoe zijn gezicht vertrok van de pijn en hij dwong zichzelf om zich vanaf dat moment helemaal te concentreren op een manier om te overleven.

Help! Het woord werd wel door zijn lippen gevormd, maar stierf meteen weer weg.

Zijn lichaam weigerde om adem te halen en zijn longen schreeuwden om verlichting. De pijn werd heviger, de bankschroef steviger aangedraaid. Hij voelde nu een verschrikkelijke druk, alsof iemand een cementwagen precies boven op zijn hart had geparkeerd.

Hij greep nog wanhopiger naar zijn borst, waarbij hij een knoop van zijn overhemd aftrok. In de schuilhoeken van zijn geest, op die ene plek waar de pijn nog niet was doorgedrongen, wist hij wat er met hem gebeurde.

Zijn lichaam zakte langzaam in elkaar op het bruine tapijt in de hal. *Sta op!* schreeuwden zijn hersenen. Maar hij bleef bewegingsloos liggen, terwijl al zijn spieren schokten van de pijn. Het zweet gutte over zijn voorhoofd en zijn gezicht leek te zijn omgeven door vlammen. Panisch tuurde hij omhoog en toen zag hij de foto's, die aan de muren hingen.

Zijn ogen schoten langs de vertrouwde gezichten.

Een nieuwe golf sloeg toe en hij keek scheel van de pijn, terwijl hij zijn ogen strak gericht hield op de mensen in de lijstjes. Wat waren ze nog jong destijds.

Toen konden ze nog goed met elkaar opschieten.

Hij vroeg zich af of ze wisten hoeveel hij van hen hield en plotseling vochten duizenden herinneringen om zijn aandacht. Opnieuw probeerde hij iets te zeggen, om hulp te roepen, maar er kwam geen geluid en zijn oogleden werden zwaarder.

De pijn die meteen daarna toesloeg, was de hevigste van allemaal. In een waas van doodsangst begon hij te berekenen hoeveel tijd er al was verstreken. En hoeveel tijd hij nog overhad.

Hij kon zijn ogen niet langer openhouden, en dat maakte hem intens verdrietig. Hij wilde nog één keer naar de foto's kunnen kijken... naar de mensen die erop stonden. Zijn krachten namen snel af en hij vocht er uit alle macht tegen, maar zijn ogen bleven gesloten.

Nu klonk er een rinkelend geluid in zijn oren en hij voelde dat hij licht werd in zijn hoofd. Hij was aan het flauwvallen, zijn bewustzijn aan het verliezen. Hij maakte zichzelf wijs dat de hartaanval misschien wel voorbij was en dat hij zich nu kon overgeven aan een overweldigend verlangen om te gaan slapen. Hij ontspande zich en liet zichzelf in dit gevoel meeslepen.

Toen stroomde er voor de laatste keer een brandende pijn door zijn lichaam en meteen herinnerde hij zich weer wat er aan de hand was. Het leek nu alsof er iemand tegen hem schreeuwde.

Word wakker! Word wakker!

Hij probeerde zich te bewegen, zijn ogen te openen. Maar hij gleed steeds verder weg en het was te moeilijk om terug te komen. Een kort moment dacht hij weer aan de mensen op de foto's... en hij bad dat ze hem zouden vergeven.

Toen hij dat deed, zakte de pijn snel weg.

Daarna was er alleen nog maar duisternis.

1

Hitte en vochtigheid lagen als een zware, dikke deken over Florida op die middag van 10 juli. Gelukkig was daar niets van te merken in de kantoren van de *Miami Times*. Ze hadden immers klimaatbeheersing en het oneindige proces van nieuws vergaren, hectisch als altijd, ging daar gewoon door.

Die vrijdagmiddag, toen de stad zinderde onder recordhoge temperaturen, zaten de redacteurs rustig aan hun bureaus te midden van de nieuwsredactie. Ellen Barrett, die net terug was van een ochtend interviews afnemen, zat een paar meter verderop ingespannen achter haar computer te werken.

‘Jim, zeg me alsjeblieft dat er niet iets meer achter deze moord zit.’ Ze hield een krantenknipsel omhoog en deed haar best om Jim Western te kunnen zien. Jims werkplek bevond zich precies tegenover die van haar. Hij hield zich vooral bezig met het nieuws over het milieu, zoals illegale lozingen van chemicaliën en verontreinigde havens, en was niet geïnteresseerd in moorden.

‘Klinkt inderdaad verdacht.’ Zijn ogen bleven gericht op zijn eigen beeldscherm en op het artikel dat hij aan het schrijven was. Ellen keek even naar hem, onder de indruk van zijn keurig geordende aantekeningen, zijn nette bureau en de manier waarop hij typte: hij gebruikte alleen zijn wijsvingers.

‘Meer dan verdacht, als je het mij vraagt.’ Ze pakte haar koffiemok, nam een slokje en veegde achteloos over de vochtige plek die haar mok op haar notitieblok had gemaakt. Haar blik ging over haar bureau, op zoek naar een lege plek om haar mok neer te zetten. Zij was de enige die nog structuur zag in de troep op haar werkplek. Ergens, begraven onder alle paperassen, lag een foto van Mike en haar op hun trouwdag, en de bijbel die hij haar drie jaar geleden gegeven had. Die was ze niet vaak tegengeko-

men dus de bladzijden waren nog stug en schoon – bijna net als op het moment dat ze hem kreeg.

Ellen bestudeerde de stapel papieren en maakte in gedachten een notitie dat ze de boel binnenkort op zou ruimen, iets wat ze zich het afgelopen jaar elke maand een keer had voorgenoemen. Binnenkort... Nu duwde ze haar toetsenbord naar achteren en zette haar mok neer op het lege stukje bureau dat ze zo gecreëerd had.

Ze keek weer naar Jim. ‘Die kerel brengt zijn hele leven door in de schaduw van zijn vader, zegt zelfs tegen zijn vriend dat hij de oude man haat en het volgende dat we weten is dat pa de deur opendoet en neergeschoten wordt door een AK-47, en dat op Onafhankelijkheidsdag.’

‘Nou, dat was dan een fijne feestdag...’

‘De burens denken dat het vuurwerk is en niemand heeft de schutter gezien. En wat doet de rouwende zoon? Die springt in pa’s glimmende, nieuwe Corvette en rijdt er pronkend mee door de halve stad.’

‘Verdacht.’

‘En dan heb ik het nog niet eens over het vette bedrag dat de verzekering aan zoonlief gaat uitkeren nu zijn pa er niet meer is.’

‘Heel erg verdacht.’

‘Weet je wat ik denk?’

Jim zuchtte. ‘Wat?’

‘Dat zoonlief achter slot en grendel thuishoort.’

‘Hm, ja.’ Jim bleef ondertussen gewoon typen. Zijn wijsvingers vlogen over het toetsenbord.

‘Dat zou toch wat wezen, net nu iedereen hem zijn medeleven heeft betuigd en condoleancekaarten naar hem heeft gestuurd, alsof hij een zielig slachtoffer is. Werkelijk, ik kan niet begrijpen waarom hij nog niet is gearresteerd. Ik bedoel, het is allemaal overduidelijk, toch?’

Jim zuchtte opnieuw. Deze keer stopten zijn vingers met typen en keek hij op van zijn werk. ‘Is dat alles waar Mike en jij het thuis over hebben? Moordonderzoeken? Gezellig gespreksonderwerp voor tijdens het avondeten...’

Ellen negeerde hem en zweeg even. Ze wilde niet aan Mike denken en ook niet aan de gesprekken die ze tijdens het avondeten voerden. Ze wierp weer een blik op haar aantekeningen.

‘Nou, ik denk dat het joch hangt. Geen twijfel over mogelijk. Laat hem maar van de Corvette genieten zolang er nog geen boeien om zijn polsen zitten.’

Jim ging weer verder met typen en het gesprek stokte. Ellen leunde achterover in haar stoel en keek het kantoor rond. De nieuwsredactie was een klein wereldje binnen de grote wereld buiten en pulseerde met een volkomen eigen hartslag. Als er ergens – van Pensacola tot Pennsylvania en van Pasadena tot Pakistan – iets belangrijks gebeurde, was dat ook breaking news voor de nieuwsredactie van de *Miami Times*.

De redactie was opgebouwd uit vierentwintig groepen met elk acht computers waarachter hongerige verslaggevers hun nieuws bij elkaar sprokkelde. Laat op de middag zaten de meeste journalisten achter hun bureaus en typten ze de informatie uit die ze eerder die dag hadden verzameld.

Net als de krant zelf, was de nieuwsredactie opgedeeld in secties. Nieuws, sport, entertainment, religie, kunst en voorpagina-nieuws. Elke groep had zijn eigen plaats in het kantoor en werkte onafhankelijk van de andere. De redacteuren van de ‘stadsrubriek’, die midden in het kantoor zaten, vormden hierop een uitzondering. Zij ontvingen telkens informatie van andere redacteuren en voorzagen hen op hun beurt ook weer van inlichtingen.

Ondanks de gonzende activiteit bij de andere afdelingen, wist Ellen dat de redacteuren van de stadsrubriek uiteindelijk de stuwende kracht achter de krant waren. Zij hadden de macht om een lokale politicus te breken door een artikel, waarin vraagtekens werden gezet bij de manier waarop hij zijn campagnegeld besteedde, op de voorpagina te plaatsen in plaats van op paginatien. Een plan om het honkbalstadion van de stad uit te breiden, kon worden aangenomen of afgewezen op basis van de manier waarop deze redacteuren er in de krant over schreven.

Verhalen van over de hele wereld stroomden het kantoor bin-

nen via digitale kanalen, terwijl redacteuren de grote hoeveelheden informatie doorzochten. Met elkaar debatteerden ze over de vraag of een verhaal over kinderen in Oeganda, die stierven van de honger, een beter verhaal was om de rubriek 'buitenlands nieuws' mee te openen dan het laatste dreigement dat Saddam Hoessein had geuit ten opzichte van het Amerikaanse leger. Alles wat zij belangrijk genoeg vonden om er een artikel over te schrijven, speelden zij door aan de andere verslaggevers.

Het was een invloedrijke baan, eentje waarbij het lastig was om steeds het juiste perspectief te houden. Bij de *Miami Times* liepen de redacteuren niet in hetzelfde haastige tempo als de verslaggevers. Ze slenterden rond alsof ze de koning van de werkvloer waren, waardoor verslaggevers zich vaak heel nederig gedroegen in hun aanwezigheid.

Los van het gedrag van de redacteuren hielden Ellens collega's bij de *Times* over het algemeen erg van hun werk. De werkdruk die er bij andere mensen vaak voor zorgde dat ze volledig lamgelegd werden door de stress, bracht hun werk juist op een hoger niveau. Woedende bronnen, missende informatie, dagelijkse deadlines, zetfouten... de verslaggevers zouden er allemaal niet mee zitten, als de redacteuren niet zo'n kort lontje hadden gehad. In mediakringen had de redactie van de *Miami Times* de reputatie veeleisend te zijn en moeilijk om mee samen te werken.

De verslaggevers van de *Times* waren van mening dat één man er uiteindelijk verantwoordelijk voor was geweest dat de krant die reputatie had gekregen: hoofdredacteur Ron Barkley.

Barkley stond nu drie jaar aan het hoofd van de perskamer van de *Times*. Regelmatig onderwierp hij de verschillende secties van de krant aan een nauwkeurig onderzoek, maar hij besteedde doorgaans vooral veel aandacht aan de sectie die verantwoordelijk was voor de voorpagina. De nieuwsberichten die op de voorpagina terecht moesten komen, werden geschreven door een select groepje verslaggevers, een handjevol van de beste schrijvers op de nieuwsredactie. Zij verzamelden het nieuws en schreven er artikelen over die een hoger doel hadden dan alleen

maar het lezerspubliek vermaken. Artikelen op de voorpagina veranderden levens. Daarom noemde Barkley die ook 'het *echte* nieuws'.

Als er bij de *Miami Times* mensen waren die wisten hoe kwaad Barkley kon worden, of wat voor onmogelijke eisen hij kon stellen, dan was het wel dit groepje verslaggevers. Als hij bij hen in de buurt kwam, veroorzaakte dat op de nieuwsredactie meer dan alleen maar een beetje gemopper. Ellen had zelfs al vernomen dat een aantal van hen een verbond met elkaar had gesloten om samen in het geweer te komen tegen deze, volgens sommige verslaggevers 'onmenselijke', behandeling.

Ellen had eens J. Grantham Howard, de directeur van de krant, geïnterviewd voor een artikel over de vraag hoe de *Times* zich in de loop van de jaren had ontwikkeld. Howard had erkend dat er sprake was van wrijving tussen Barkley en zijn personeel, en hij vertelde Ellen dat hij zich regelmatig liet inlichten over de situatie. De directeur begreep heel goed dat Barkley geen prettige werksfeer creëerde voor zijn verslaggevers. Maar Howard was een multimiljonair met een scherpe neus voor bedrijfsvoering en hij gaf meteen grif toe dat hij niet van plan was om de succesvolle chemie op de nieuwsredactie te verstoren.

Howard vertelde Ellen ook dat hij Barkley goed in de gaten hield en dat hij hem even briljant als veeleisend vond. In de jaren sinds Howard de hoofdredacteur had aangenomen, waren de oplagecijfers van de weekendkrant gestegen naar meer dan een miljoen. Ook waren de opbrengsten van de advertenties in de krant bijna verdubbeld. Hetzelfde was gebeurd bij een krant in New York waar Barkley eerder de scepter had gezwaaid, en Howard was ervan overtuigd dat beide successen op het conto van de hoofdredacteur geschreven konden worden. Maar toch, elke keer als Howard de nieuwsredactie bezocht en Barkley tekeer hoorde gaan tegen zijn personeel, had Ellen hem in elkaar zien krimpen. Vooral als de hoofdredacteur haar een veeg uit de pan gaf.

'Barrett!' daverde Barkleys stem soms over de nieuwsredactie, waarbij hij zijn stoel bij zijn bureau vandaan schoof en met zijn

volle een meter drieënnegentig de lucht in rees. Met ogen die vuur schoten, wees hij op zo'n moment naar zijn scherm. 'Kom onmiddellijk hier! We kunnen dat artikel niet plaatsen als jij de dingen die Jenkins je verteld heeft niet verifieert. Wil je soms de rest van het jaar in de rechtbank doorbrengen?'

Als hij zo uitviel, echode zijn stem tegen de uit spaanplaat opgetrokken muren van de nieuwsredactie en doken de andere verslaggevers snel met hun neus in hun aantekeningen. Ellen wist dat ze medelijden met haar hadden en aan de andere kant ook jaloers op haar waren. Juist door alle woede-uitbarstingen van Barkley aan haar adres wist Ellen wat haar positie binnen de redactie was. Ze had het al zo vaak gehoord dat ze er niet meer aan kon twijfelen: ze was onbetwist de beste verslaggever van de *Miami Times*.

Ellen glimlachte en keek in de richting van Ron Barkleys kantoor. Hij dacht dat Ellen net zo bang voor hem was als haar collega's. Haar glimlach werd nog breder. Arme Ron, hij zou een rolberoerte krijgen als hij erachter zou komen dat deze bekroonde journaliste eigenlijk dacht dat hij een emotionele dweil van een vent was, een zesenvijftigjarige zachtaardige reus, wiens ruwe uiterlijk niet meer was dan een dekmantel voor wie hij echt, aan de binnenkant, was.

Ellen had al bij de krant gewerkt, voordat Barkley was aangetreden. Vier jaar nadat ze aan de universiteit van Michigan was afgestudeerd in journalistiek, was ze naar Miami verhuisd. Het eerste jaar was ze sportverslaggever geweest en daarna had ze promotie gemaakt naar de voorpagina. Toen de *Times* Barkley aannam, gingen de geruchten al rond dat het zwaar was om voor hem te werken. Daarom dook ze wat dieper in zijn achtergrond en kwam ze achter de namen van een aantal verslaggevers die in New York voor hem hadden gewerkt.

'Hij is keihard,' had een oudere verslaggever haar verteld. 'Hij gilt en schreeuwt en wordt witheet totdat je uiteindelijk een perfect artikel aanlevert. Maar laat je vooral niet gek maken.'

En toen vertelde de man Ellen een verhaal dat ze nooit meer

was vergeten. Tien jaar eerder was Barkleys zoon een pientere onderzoeksjournalist geweest. Er lag een geweldige toekomst in de journalistiek voor hem open. Op een dag reed de jongeman van kantoor naar huis en werd hij van voren aangereden door een dronken man. Door de impact van dat ongeluk werd zijn hoofd van zijn romp gescheurd. Daarna veranderde er iets aan Barkleys aanwezigheid op de redactie in New York. Hij schreeuwde nog steeds en zijn woede-uitbarstingen bleven ook komen, maar af en toe begon hij ook ineens te kuchen als hij een verhaal las over een tragedie die iemand anders had getroffen.

‘Ik heb een keer gezien dat hij een paar tranen wegpinkte toen hij dacht dat niemand keek,’ zei de verslaggever. ‘Uiteindelijk werden de herinneringen hem te veel en kon hij het niet meer uithouden in New York.’

‘Vond je hem aardig?’

‘Ik begreep hem. De man weet dat de dingen waarover wij schrijven meer zijn dan een manier om de krant vol te krijgen. Dat ze iets heel anders zijn. Er is geen betere hoofdredacteur om voor te werken. Hij maakt een betere schrijver van je dan je ooit hebt durven dromen.’

Dat was drie jaar geleden en Ellen had het advies van die verslaggever ter harte genomen. Als de andere schrijvers zich tegen Barkley verzetten, gaf Ellen hem gelijk. Als hij iets van haar eiste, deed zij wat hij vroeg. Als hij schreeuwde, werkte zij sneller, terwijl ze instemmend knikte en alles deed wat hij van haar verlangde. Ze leerde om op de man te vertrouwen, zijn uitbarstingen te negeren en toe te laten dat hij haar journalistieke talent bij elk artikel tot in de finesses aanscherpte. Het gevolg daarvan was dat Barkley Ellen meteen inseinde als hij lucht kreeg van een sensationeel verhaal of iets anders wat perfect was voor de voorpagina.

Tot nu toe had dit fantastisch voor haar uitgewerkt. Van alle verslaggevers werd zij het best betaald en haar naam was in heel Miami bekend. Al twee keer had ze gewerkt aan artikelen die later de Pulitzerprijs in de wacht hadden gesleept, en ze was nog

maar eenendertig jaar. Ze had er geen probleem mee dat de kribbige oudere hoofdredacteur hoge ogen gooide als gevolg van haar succes. Hoe hun werkrelatie er ook uitzag, Ellen was niet op zoek naar vriendelijke woorden en sympathie. De manier waarop het nu ging, paste eigenlijk prima bij haar.

Ze bladerde door haar notitieblok en dacht even na over datgene wat ze tot nu toe al over de moord had geschreven. Ze keek naar haar scherm en wilde eigenlijk meteen alle woorden weer deleten en een artikel schrijven waarin ze de vloer zou aanvegen met de zoon van de dode man door hem als de hoofdverdachte af te schilderen. Als ze hem maar zouden arresteren en de beschuldiging officieel zouden maken...

Ze tikte met haar potlood op haar notitieboek en vroeg zich af of ze Ronald Lewis, de rechercheur moordzaken van het politiebureau, zou opbellen. Eerder deze ochtend had ze zijn kantoor bezocht en had hij haar verteld dat er minstens tien aanwijzingen waren in deze zaak.

‘Waar ben je precies naar op zoek, Lewis?’ had Ellen ongeduldig gevraagd. ‘De zoon van die man is de moordenaar en dat weet jij net zo goed als ik.’

Lewis had haar een poosje nadenkend aangekeken. Hij vertrouwde haar. Ze was grondig en eerlijk, en ze ging altijd heel voorzichtig om met haar bronnen, wist hij. Ze zorgde ervoor dat de informatie die iemand vertrouwelijk met haar deelde, nooit in print verscheen. Het was een lange weg geweest, maar uiteindelijk had ze het respect van de politieafdeling verdiend – en Lewis vormde daarop geen uitzondering. Hij vertelde haar dingen die hij nooit met een andere verslaggever zou delen.

‘Luister, je hebt waarschijnlijk gelijk,’ gaf hij uiteindelijk toe. ‘Maar laat me hem alsjeblieft eerst arresteren, oké?’

Dat was zes uur geleden en Ellen zat nu naar haar artikel te staren, terwijl ze wist dat het een behoorlijk vaag verhaal was geworden en het eigenlijk ook nog maar half af was. Ze stak haar hand uit naar de telefoon en juist op dat moment begon die ook te rinkelen. ‘Dat werd ook wel een keertje tijd, Lewis,’ mom-

pelde ze, terwijl ze de hoorn opnam. ‘*Miami Times*, met Ellen Barrett.’

‘Ellen, ik ben het.’

Het was Mike. Ze ontspande en wierp een blik op haar horloge. Kwart over vijf. Hij zat nu vast thuis en vroeg zich af hoe laat ze bij haar werk weg zou gaan. De laatste tijd waren hun agenda’s overvol; er gingen weken voorbij waarin ze geen enkele keer samen konden eten. Maar dat was de prijs die ze moesten betalen voor het feit dat ze succesvolle journalisten waren, dacht ze. Het succes dat ze allebei al voor hun huwelijk hadden bereikt, was na hun huwelijk alleen nog maar groter geworden. Mike kende de klappen van de zweep en dus snapte hij ook dat ze regelmatig lange dagen moest maken. Hij was zelfs degene geweest die Ellen had aangemoedigd om haar meisjesnaam aan te houden, omdat dat de naam was waaronder de mensen in deze wereld haar kenden.

‘Hoi.’ De toon in haar stem werd milder. ‘Hoe was jouw dag?’

‘Ellen...’ Er volgde een lange pauze. ‘Ellen, ik heb slecht nieuws. Je vader heeft een hartaanval gehad, lieverd. Je moeder wil graag dat je haar meteen opbelt. Ze is in het ziekenhuis van Petoskey.’

Ellen voelde dat al het bloed uit haar gezicht wegtrok en ze dook ineen op haar stoel, alsof ze een klap had gekregen. Er vormde zich een enorme knoop in haar maag en ze duwde haar vuisten tegen haar middenrif, in de hoop dat het zo over zou gaan. Ze voelde zich misselijk worden. *O God, help me. Goed doorademen, Ellen. Haal diep adem en blijf kalm.*

Eigenlijk was ze er al zolang ze zich kon herinneren van uitgaan dat dit telefoontje een keer zou komen.

‘Hij leeft nog wel, toch?’ Haar stem verraadde niets van wat er in haar omging.

‘Lieve schat, ik weet verder niets. Je moeder vroeg of je haar wilde bellen; ze wou het je graag persoonlijk zeggen. En ik denk dat je naar huis moet komen.’

Ze was even stil en Mike ademde zachtjes uit. ‘Ik had moeten

wachten tot je uit je werk was...' Ineens brak hij zijn zin af en vroeg: 'Gaat het wel goed met je?'

Ellen kneep haar ogen dicht. 'Ja, hoor. Ik ben over een paar minuten thuis.'

Vrijdag was de dag waarop de artikelen voor de voorpagina van de volgende dag door de mensen van de stadsrubriek werden gerangschikt en goedgekeurd. Geen van de verslaggevers die rechtstreeks onder Barkley werkten, durfde op deze dag aan hem te vragen of ze mochten vertrekken voordat hun artikelen waren afgerond. Toch stond Ellen op, ze pakte haar tas en haar aantekeningen bij elkaar en bewoog in gedachten verzonken naar Barkleys bureau.

Hij keek op toen ze dichterbij kwam. 'Wat is er, Barrett?' blafte hij.

'Er is iets tussen gekomen en ik moet ervandoor. Mijn artikel is klaar; ik heb het in jouw map opgeslagen. Ik ga nu naar huis.'

Ellen observeerde Barkley, wachtte, en dacht dat ze een glimp van medelijden in zijn ogen zag. Misschien kon Barkley door het verlies van zijn zoon zien wanneer er iets dramatisch was gebeurd in het leven van een ander. Zijn antwoord verbaasde haar.

'Prima.' Barkleys toon was bijna vriendelijk. Hij richtte zijn ogen weer op het scherm en strekte zijn lange benen uit onder het bureau. 'Ik bel je nog.'

Ellen draaide zich om, zich amper bewust van haar omgeving. Ze begaf zich naar de lift en daarna naar de parkeergarage buiten het gebouw, waar ze in haar vieze, zwarte BMW cabrio stapte. Op het persoonlijke nummerbord aan de voorkant van haar auto stond in het zwart tegen de witte achtergrond te lezen, *EBHDGS*: 'Ellen Barrett heeft dit geschreven.' Ze deed de autoradio uit en reed met gillende banden de parkeergarage uit. Het enige waar ze nog aan kon denken, was zo snel mogelijk thuis zien te komen.

'Laat hem alstublieft in leven blijven,' fluisterde ze. 'Alstublieft, God.'

Ellen en Mike hadden samen een twee verdiepingen tellend huis dicht bij het strand gekocht en Mike stond al op de veranda op haar te wachten toen Ellen de oprit van hun woning op reed.

Zelfs als hij zo bezorgd keek als nu, had haar echtgenoot nog een opvallend knap gezicht. Door de krachtige mannelijke lijnen, de hoge jukbeenderen en de opvallende, indringende lichtblauwe ogen, zag het gezicht van Mike Miller eruit alsof het in een advertentie voor *haute couture* of in een reclamecampagne voor een duur merk parfum thuishoorde. Op de een of andere manier leek het oneerlijk dat hij er zo mannelijk en gezond uitzag nu haar vader bijna drieduizend kilometer hiervandaan voor zijn leven vocht.

‘Ik vind het zo erg voor je.’ Hij liep haar tegemoet en halverwege het pad nam hij haar nerveus in zijn armen en streelde door haar haren. ‘Ik heb de hele tijd gebeden.’

Ellen hield zich stijf, ze wilde niet getroost worden. Mike had nooit precies geweten hoe hij tijdens de emotionele momenten in hun huwelijk met haar om moest gaan en ze had er nu geen behoefte aan om geconfronteerd te worden met een van zijn experimenten op dit vlak. Ze moest zichzelf in de hand houden; het was nu niet het moment om in te storten. Haar vader was onwel geworden, maar hij leefde immers nog?

Er kwam later wel een keer een gelegenheid om te huilen.

Ze maakte zich los uit zijn omhelzing. ‘Ik moet naar binnen om te bellen.’

Mike kwam langzaam achter haar aan. Toen ze binnen waren, ging hij op de bank zitten en pakte een tijdschrift. Zoals gewoonlijk liet hij het bellen weer aan haar over. Ellen klemde haar tanden op elkaar, maar ze kon het Mike eigenlijk ook niet kwalijk nemen. Haar vader, John Edward Barrett, was dit jaar vierenvijftig geworden en hij had afgelopen zomer al een drievoudige bypassoperatie ondergaan. Sindsdien had hij alle doktersadviezen genegeerd en was domweg doorgegaan met zijn gewoonte om elke dag drie pakjes sigaretten zonder filter te roken. Hij at ook nog steeds eieren en geroosterd brood met boter als ontbijt, vette

hotdogs als lunch en pizza als avondeten. Het was vrijwel zeker dat ze zo meteen slecht nieuws te horen zou krijgen.

Ellen draaide zich op haar hakken om, pakte de telefoon en liep naar een ander vertrek, waar ze in kleermakerszit op de grond ging zitten en de boodschap die Mike had opgeschreven, probeerde te ontcijferen. Zo snel als haar vingers konden bewegen, toetste ze het nummer in van het Northern Michigan Hospital in Petoskey.

‘Wilt u me doorverbinden met de kamer van John Barrett, alstublieft?’ Ze drukte haar ellebogen in haar knieën en steunde met haar voorhoofd op haar vrije hand.

‘De zusterpost,’ meldde een vrouwenstem.

‘Hallo, John Barretts kamer, alstublieft.’

‘Met wie spreek ik?’

‘Ik ben zijn dochter, Ellen. Kan ik hem alstublieft even aan de lijn krijgen?’

‘Een momentje, mevrouw. Ik zal uw moeder even halen.’

Ellen wachtte en bad tegen beter weten in dat ze ongelijk mocht krijgen en dat er toch goede berichten zouden zijn. Haar vader had een slechte gezondheid, maar hij had nog nooit eerder een hartaanval gehad. Er bestond dus een kans dat hij volledig zou herstellen, als hij tenminste op tijd in het ziekenhuis was aangekomen.

‘Ellen?’ Haar moeders stem klonk hees en moe, en Ellen wist zeker dat ze gehuild had.

‘Mam, is alles goed met je?’

‘Nee.’ Er ontsnapte een snik aan haar moeders keel en ze was daardoor even niet in staat om verder te praten. Ellen hield haar adem in en wachtte.

‘Hij heeft het niet overleefd, lieverd. Ik vind het zo verschrikkelijk!’

Ellen voelde de vloer onder zich wegzakken. Ze weigerde om dat te geloven. ‘Nee, mam, dat kan onmogelijk waar zijn. Er zijn zo veel mensen die een hartaanval overleven. Hij was –’

‘Deze keer niet,’ onderbrak haar moeder haar. ‘Hij is er niet meer, Ellen, hij is gestorven.’

‘Nee! Mam, alstublieft! Hij... hij kan niet gestorven zijn!’

‘Het spijt me, lieve schat. Hij hield zo ontzettend veel van je. En dat weet je.’

Ellen werd stil toen de harde waarheid tot haar doordrong. Die verschrikkelijke en verpletterende waarheid. Haar vader was dood...

‘Ellen?’

‘Mam,’ fluisterde ze bijna onhoorbaar. ‘Wat nu?’

‘Het enige wat ik zeker weet, is dat we dit zullen overleven, Ellen. We komen hier samen doorheen. We zijn immers nog steeds een gezin.’

Ellen knikte en probeerde een golf van paniek te onderdrukken. ‘Ben je alleen?’

‘Nee, Megan en Aaron zijn bij me en Amy is onderweg hier-naartoe. Ik heb Jane gebeld. Zij komt morgenmiddag deze kant op.’

‘Hoe nemen zij het op?’

‘Niet goed. Aaron heeft nog geen woord gezegd sinds het is gebeurd.’

Er schoten wel duizend herinneringen door Ellens hoofd waardoor ze niet in staat was nog iets te zeggen, en ze voelde een enorme brok in haar keel. Haar vader was overleden en ze had niet eens de gelegenheid gehad om afscheid van hem te nemen. Ze was er zeker van dat Aaron, haar enige broer, volledig van de kaart was. En de anderen eigenlijk ook. *Hij is nu in de hemel. Hij leeft nog steeds, alleen is hij daar veel gelukkiger.*

Ellen dacht terug aan de laatste keer dat ze haar vader had gesproken, nog maar een paar dagen geleden. Toen had hij normaal geklonken, zoals altijd. Er was toen geen enkel teken geweest dat erop wees dat het de laatste keer was dat ze met hem zou praten. Ze belde hem vaak en vertelde hem dan over de opdrachten waar ze mee bezig was. Hij was altijd erg geïnteresseerd geweest in de onbekende details en de anekdotes die schuilgingen achter de artikelen die zij schreef. Maar nu was hij er niet meer... Ellen vroeg zich af of ze deze schok ooit weer te boven zou komen.